RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 105.008 van 21 maart 2002
in de zaak A. 82.337/XIV-3489.

In zake : XXX,
wonende te 8670 OOSTDUINKERKE,
L. 2.

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 3 februari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde dag betekend;

Gelet op het arrest nr. 99.096 van 26 september 2001 waarbij de debatten worden heropend en de zaak opnieuw wordt opgeroepen op de openbare terechtzitting van 17 oktober 2001, om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, die verschijnt in persoon, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 6 oktober 1998 en zich de volgende dag vluchteling verklaart; dat op 17 december 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan middelen;

Overwegende dat uit de bespreking hierna zal blijken dat in het verzoekschrift één ontvankelijk middel kan worden onderscheiden, dat de exceptie niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie vraagt "te zeggen voor recht, voor zoveel als nodig na een nieuw onderzoek, dat verzoekster erkend dient te worden als vluchtelinge";

Overwegende dat de Raad van State niet bevoegd is een vreemdeling te erkennen als vluchteling; dat het verzoek zulks te doen als onontvankelijk dient te worden verworpen;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift onder het kopje "motieven" aanvoert wat volgt :

> "1. Het verhoorblad op de D.V. van 07/10/98 bevat geen nummer van de D.V..
> 2. Er is weliswaar een inventaris van twee overtuigingsstukken van betrokkene opgesteld, dit volgens vraag nr. 40 in het verhoorblad, maar er is niet uitdrukkelijk vermeld of de stukken in origineel zijn neergelegd dan wel in fotokopie, al dan niet gemaakt op de D.V.
> In ieder geval ontbreekt blijkbaar een chronologische inventaris.
> Derhalve is een exacte controle van het dossier niet mogelijk.
> 3. Bij de asielaanvraag van 7-10-1998 op het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken (D.V.) werd geen correcte keuze van taalrol voorgelegd, daar deze - indien al voorgelegd, wat niet te controleren valt - klaarblijkelijk beperkt bleef tot het "erover geïnformeerd te zijn dat de taal waarin zijn/haar asielaanvraag onderzocht zal worden door de bevoegde instanties de volgende taal is : - het Nederlands (zie stuk 74 van het dossier, zoals het op 20/1/99 ter beschikking was voor inzage én kopie),
> terwijl uit dit stuk nr. 74 niet valt af te leiden, met onbetwistbare zekerheid, dat aan betrokkene daadwerkelijk een vrije keuze van taalrol werd voorgelegd,
> én terwijl in België drie officiële talen gehanteerd worden, namelijk Nederlands, Frans én Duits. Deze laatste taal is zeker op het Ministerie van Binnenlandse Zaken een tamelijk veel gebruikte taal (brieven, vragenlijst etc.).
> Zelfs het naambord op het adres, E. Jacqmainlaan 152 te Brussel is drietalig (Nederlands, Frans én Duits), waardoor een kandidaat-vluchteling meteen bij aankomst aldaar misleid wordt, zoals in casu en voortgaand op het gebruikte formulier-verhoorblad, in de waan gelaten zijnde dat hij een driedubbele taalkeuze zal krijgen bij zijn initiële aanvraag.
> Het gehanteerde formulier-verhoorblad zelf is een ééntalig in het Nederlands opgesteld formulier, dat zelfs geen enkele keuze voorziet tussen de drie landstalen en is derhalve strijdig met de beginselen van vrije taalkeuze in België.
> 4. Wat betreft de vertaling (blijkbaar, volgens de handgeschreven tekst onderaan het blad van vraag nr. 41, vanuit het XXX naar het Nederlands) van de tolk is er geen enkel spoor aan te treffen in het dossier van enige eedaflegging door die tolk.
> 5. Op het verhoorblad wordt bij huidig adres (vraag nr. 11) vermeld : "I. (R. J. app.) O., hetgeen op zich een onvolledig en fout adres is (juist is : nr.) en daarbij de Residentie "M." heet, naar de bekende middeleeuwse schilder uit B.,

daarenboven wordt als antwoord op vraag 38 (bestaansmiddelen) in het verhoorblad van de D.V. genoteerd, dat betrokkene beschikt over " eigen middelen van het gezin, meegebracht uit XXX",
terwijl toch een beslissing wordt genomen (zie stuk 61 en 62) om als "verplichte plaats van inschrijving het OPVANGCENTRUM BRUGGE, Vlamingstraat 55" aan te duiden, hetgeen enkel van aard is om de behandeling van het dossier onnodig te bemoeilijken (foute verzendingen qua uitnodiging etc.)

6. Het exacte tijdstip van het verhoor (beginuur en einde) is niet aangeduid, evenmin trouwens als de totale tijdsduur. Het exacte tijdstip van de overhandiging van dokumenten aan betrokkene, uitgaande van de D.V. is evenmin aangegeven, zodat eens te meer iedere controle omtrent de taalrolkeuze volkomen onmogelijk is.

7. Het verhoor-rapport van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 7-10-1998 is een handgeschreven, niet steeds even correct te ontcijferen, rapport. Vooral de zeer belangrijke gegevens van het antwoord op vragen nrs. 35 - 40 zijn niet steeds even lees- en kontroleerbaar. Op een moment in de ontwikkelingsgeschiedenis van de mensheid, waarop het technisch mogelijk is met behulp van een schrijfmachine, tekstverwerker en/of personal computer een volkomen leesbare tekst te produceren, is het niet verantwoord om op ministerieel niveau van een land dat heet ontwikkeld te zijn, op dergelijke omzeggens amateuristische wijze te werk te gaan. Betrokkene is geen handschriftdeskundige, de raadsman evenmin. Daarbij vergete men niet, dat dit verhoor als basis én als vergelijkingspunt dient voor het later al dan niet vaststellen van contradicties.

8. In strijd met de beginselen van openbaarheid van bestuur werd van dit verhoor geen kopie afgeleverd aan verzoeker.

9. Op de vragen nrs. 42 - 47 is geen antwoord vermeld, terwijl aldus niet kan worden nagegaan waarom deze vragen niet werden gesteld, vragen die nochtans de grondslag zelf vormen van de asielaanvraag, en terwijl aldus een dossier wordt aangelegd op de D.V. dat ab initio onvolledig is.

10. Op de in casu uiterst belangrijke vraag nr. 28 b (waarvan de tekst als volgt luidt "Heeft een van de betrokkenen er bezwaar tegen dat het asielverzoek in deze "Lid-staat of in het derde land wordt behandeld ?" (einde citaat), is helemaal geen antwoord genoteerd, terwijl in een later stadium van de asielaanvraag nochtans de "overname" aan Duitsland wordt gevraagd.

11. Verder in het dossier is een stuk genummerd 67 aan te treffen, dat blijkbaar uitgaat van de 6˚ Directie op datum van 17/11/98 en gericht is aan BAFL-ALLEMAGNE, waarin de overname gevraagd wordt en waarin, volkomen foutief gesteld wordt dat betrokkene op datum van 12/11/98 een asielaanvraag zou hebben ingediend "bij onze diensten", hetgeen onjuist is gelet op de datumsaanvraag van 7/10/98, terwijl deze foute vermelding van de datumaanvraag van het asiel de rechten van betrokkene schaadt, daar op het ogenblik van de verzending van deze brief betrokkene reeds meer dan 1 maand legaal in België verblijft.

12. Op de stukken nrs. 29 en 30 staat vermeld, dat de "overname werd gevraagd aan Duitsland op 12 nov. 1998", hetgeen absoluut niet klopt met de gegevens van het dossier, daar volgens hoger aangehaald stuk nr. 67 de overname-aanvraag dateert van de 17˚ november 1998,

terwijl door dergelijke verwarring van de gegevens op officiële stukken, in casu de afgeleverde verblijfstitels, de rechten van betrokkene zwaar zijn geschonden.

13. Hoewel de asielprocedure in het Nederlands wordt gevoerd, zijn de duitstalige stukken nrs. 67 en 68, in casu de uiterst belangrijke correspondentiestukken vanuit Duitsland, niet vertaald,

terwijl betrokkene uiteraard recht heeft op een volledig dossier in de taal van de procedure, in casu het Nederlands.

14. Volgens de stukken 80 - 82 zijn betrokkenen België binnengekomen op 06/10/98, hetgeen niet overeenstemt met de andere gegevens in het dossier, zie stukken 52 (vraag 24) en 39 (ook vraag 24), volgens dewelke de intrededatum 05/10/98 is, hetgeen alleen maar tot gevolg heeft dat eens te meer in dit dossier door de bevoegde instanties, die verantwoordelijk zijn voor hun eigen dossierstukken, verwarring gecreëerd wordt, terwijl betrokkenen het recht hebben op een correcte gegevensopname opdat hun aanvraag zo correct én vlot mogelijk worde behandeld.

15. Het dossierstuk nr. 86 heeft het over een akkoord tot overname door het Duitse Bundesamt dd. 25/11/98, hetgeen in strijd is met de stukken 68 en 69, volgens dewelke

de datum van genoemd akkoord 23.11.98 is, zodat ook hier, voor de zoveelste maal, verwarring gecreëerd wordt in officiële stukken, waardoor de rechtszekerheid van betrokkene in het gedrang komt.

(...)

Aldus werden de rechten van betrokkene op zeer ernstige wijze geschonden en dit herhaaldelijk.

Substantiële pleegvormen zijn niet nageleefd.

De meest elementaire rechten van de mens werden met de voeten getreden.

Aldus is de bestreden beslissing van de Gemachtigde van de Heer Minister van Binnenlandse Zaken genomen op een onwettige wijze ten aanzien van de motieven, minstens is er bevoegdheidsoverschrijding.

De beslissingen steunen op onjuiste, minstens op juridisch onaanvaardbare motieven, zodat zij met machtsoverschrijding zijn genomen.";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop als volgt repliceert :

"De tegenpartij heeft de eer op te merken dat -overeenkomstig artikel 2 par. 2 van het besluit van de Regent van 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State- het verzoekschrift "het voorwerp van de aanvraag of van het beroep en een uiteenzetting van de feiten en middelen" dient te bevatten.

Terwijl de verzoekende partij geen middel uiteenzet als bedoeld in voornoemd artikel.

(...)

In de punten 1 tot 10 van haar beroepschrift klaagt verzoekster een aantal gebreken of onvolledigheden aan in het verhoorblad, zonder enige wetsbepaling te vermelden, en geen wetsbepaling is voorhanden die bepaalt dat deze onvolledige of gebrekkige vermeldingen in het verhoorblad op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven, minstens een substantiële pleegvorm zouden uitmaken.

Bovendien dient vastgesteld dat de affirmaties van verzoekende partij niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven zou steunen.

De aangevochten beslissing werd immers naar behoren gemotiveerd door te overwegen dat :

- onverantwoordelijkheid van België voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt (toepassing art. 51/5 wet dd. 15.12.80 en art. 5.4 Conventie van Dublin dd. 15.6.80);
- verzoekster bezit een verblijfstitel afgeleverd door de Duitse autoriteiten en de Duitse overheid heeft op 25.11.98 ingestemd met overname;
- verzoekster heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom de asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

De verwijzingen in het annulatieberoep naar een aantal in de stukken vermelde data die zouden verschillen, zonder in concreto aan te duiden op welke wijze deze verschillen de rechten van verzoekster zouden geschonden hebben, zijn niet dienend.";

4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord de punten 1 tot en met 15 van het verzoekschrift nagenoeg letterlijk herneemt maar het geheel nu kwalificeert als een schending van artikel 6.1. EVRM;

4.4.1. Overwegende dat luidens artikel 20, tweede lid, 2° van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het verzoekschrift tot nietigverklaring onder meer een "uiteenzetting van de feiten en de middelen" dient te bevatten; dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou

zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden;

Overwegende dat de verzoekende partij enerzijds vijftien gebreken of onvolledigheden uit de voorafgaande administratieve procedure opsomt en anderzijds stelt dat hierdoor "de rechten van betrokkene (werden) geschonden", zonder te preciseren welke rechten zij hieronder verstaat, "substantiële pleegvormen niet zijn nageleefd", zonder te preciseren welke pleegvormen op welke wijze werden miskend, de "rechten van de mens (...) met voeten (werden) getreden", zonder te preciseren welk mensenrecht nu juist werd miskend; dat zij voorts aanvoert dat de bestreden beslissing steunt op "onjuiste, minstens op juridisch onaanvaardbare motieven, zodat zij met machtsoverschrijding (werd) genomen", zonder uiteen te zetten op welke wijze de tekortkomingen een schending van het algemeen rechtsbeginsel uitmaken; dat de verzoekende partij aldus niet preciseert welke bepaling of beginsel op welke wijze werd overtreden; dat de verzoekende partij het niet aan de Raad van State mag overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren; dat de aangebrachte uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel kan worden verstaan;

4.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij weliswaar in haar memorie van wederantwoord de nagenoeg letterlijk hernomen punten 1 tot en met 15 van het verzoekschrift herkwalificeert als een schending van artikel 6.1. EVRM; dat echter, gelet op de rechten van verdediging van de verwerende partij en daargelaten de vraag of de ingeroepen schending de openbare orde raakt, de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze een onontvankelijk onderdeel van een middel in haar memorie van wederantwoord voor het eerst kan kwalificeren, c.q. aanvoeren dat de vijftien aangehaalde "gebreken" of "onvolledigheden" het voor het eerst in de memorie van wederantwoord aangevoerde artikel 6 EVRM schenden; dat bovendien artikel 6 EVRM in casu niet toepasselijk is, aangezien dit artikel enkel geldt in burgerlijke en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is, dat niet valt onder voornoemd artikel; dat deze 'herkwalificatie' niet ontvankelijk is; dat het middel niet voldoet aan de vereiste van het hiervoor aangehaalde artikel 20, tweede lid, 2°, van het voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000;

4.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie, in het kader van punt 3 van het eerste middel van haar verzoekschrift stelt dat "een prejudiciële vraag zou dienen (te worden) gesteld aan het Arbitragehof"; dat zij aanvoert dat gezien artikel 30 van de Grondwet het vrije gebruik van de in België gesproken talen waarborgt, artikel 51/4 van de vreemdelingenwet diende te voorzien dat ook het Duits als proceduretaal kan worden gekozen, respectievelijk opgelegd omdat er in België drie officiële talen zijn, dat er aldus een wetsconflict ontstaat tussen artikel 51/4 van de vreemdelingenwet en artikel 30 van de Grondwet;

Overwegende dat luidens artikel 26, § 2, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, het rechtscollege voor hetwelk een vraag strekkende tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof wordt opgeworpen, niet gehouden is op dat verzoek in te gaan wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedureredenen die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat, aangezien hierboven werd vastgesteld dat het middel, waarvan punt 3 van het verzoekschrift een onderdeel is, niet ontvankelijk is omdat de uitzetting ervan niet voldoet aan het in artikel 20, tweede lid, 2°, van het genoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 bepaalde voorschrift, er geen aanleiding toe bestaat om de door de verzoekende partij bovendien slechts voorwaardelijk gestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof; dat bovendien het Arbitragehof niet bevoegd is om een wetsbepaling zonder meer te toetsen aan de Grondwet; dat het eerste middel niet ontvankelijk is;

5.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in wat als een tweede middel kan worden gelezen, onder punt 16 aanvoert wat volgt :

> "Daar waar de asielaanvraag dateert van 7/10/98 en de weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 17/12/98, hetgeen meer dan twee maanden betekent voor een zaak van overname door een ander Schengenland, is iedere redelijke termijn overschreden, zodat -vooral ook door de integratie ondertussen van betrokkenen via het volgen van een kursus Nederlands en een regelmatig verblijf- een verblijfsvergunning in België de meest logische beslissing zou zijn geweest.";

5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

> "Er kan evenmin sprake zijn van een beslissing die niet binnen redelijke termijn zou genomen zijn, nu op 12.11.98 aan de bevoegde Duitse autoriteiten werd gevraagd of er bereidheid tot overname was in toepassing van art. 5.4. van de Conventie van Dublin dd. 15.6.90 (stukken 66-67), vraag die op 25.11.98 bevestigend werd beantwoord (stukken 68-69), en waarna verzoekster reeds op 17.12.98 - en derhalve binnen de maand - in het bezit werd gesteld van een doorlaatbewijs met het oog op de overdracht naar Duitsland (stuk 87) en haar de beslissing werd betekend van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen (stuk 100).";

5.3. Overwegenden dat de verzoekende partij hier in haar memorie van wederantwoord niets meer aan toevoegt;

5.4. Overwegende dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij wel belang heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen, en gelet op het hiervoor hernomen verweer van de verwerende partij, de redelijke termijn evident niet werd geschonden; dat het middel, wat de aangevoerde schending van de redelijke termijn betreft, niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog een aanvullend middel onderscheidt betrokken op de " Schending van art. 30. 1. a) van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het Schengenakkoord van 14 juni 1985, door België goedgekeurd bij wet van 18 maart 1993."; dat het in casu gaat om een nieuw middel dat de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in een memorie van wederantwoord kan aangevoeren; dat het aanvullend middel niet ontvankelijk is; dat het beroep derhalve dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**